

KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT
15. januar 2001 *

I sag T-241/00 R,

Azienda Agricola »Le Canne« Srl, Porto Viro (Italien), ved advokaterne G. Carraro og F. Mazzonetto, Padova, og G. Arendt, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent E. de March og L. Visaggio, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, bistået af advokat A. Dal Ferro, Vicenza, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om udsættelse af gennemførelsen af den af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber truffene beslutning K(2000) 1754 af 11. juli 2000

* Processprog: italiensk.

om nedsættelse af den støtte, der var ydet Azienda Agricola »Le Canne« srl ved Kommissionens beslutning K(90) 1923/99 af 30. oktober 1990, og om, at der om fornødent foreskrives foreløbige forholdsregler med henblik på at undgå, at den forsinkede udbetaling af den omtvistede støtte kan have uoprettelige følger,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

- 1 Ved beslutning K(90) 1923/99 af 30. oktober 1990 ydede Kommissionen sagsøgeren en økonomisk støtte på 1 103 646 181 ITL, svarende til 40% af de samlede udgifter på 2 759 115 453 ITL, til udførelse af arbejder med henblik på modernisering og indretning af dambrugsanlæg (projekt I/16/90). I beslutningen var det fastsat, at den italienske stat skulle yde et bidrag på 30% af udgifterne, dvs. 827 734 635 ITL.
- 2 I beslutningen hed det nærmere: »Det støttebeløb, Kommissionen faktisk udbetaler til et afsluttet projekt, afhænger af, hvilke arbejder der er udført i forhold til, hvad der var fastsat i projektbeskrivelsen.« I beslutningen var det også præciseret, at »i henhold til bemærkningen i afsnit B i den af støttemodtageren

indgivne ansøgning om støtte må de arbejder, der skal udføres, ikke ændres eller forandres uden forudgående godkendelse af de nationale myndigheder og eventuelt af Kommissionen. Såfremt der er foretaget væsentlige ændringer uden Kommissionens godkendelse, kan det medføre, at støtten nedsættes eller bortfalder, dersom de efter de nationale myndigheders eller Kommissionens opfattelse ikke er acceptable. De nationale myndigheders underretter i så fald hver enkelt støttemodtager om, hvilken fremgangsmåde der skal følges«.

- 3 I skrivelse af 12. december 1994 til det italienske Landbrugsministerium (herefter »ministeriet«) og til Kommissionen gjorde sagsøgeren opmærksom på, at omstændigheder, som lå uden for sagsøgerens kontrol, og som var indtrådt, efter at projektet var fremsendt till ministeriet, havde gjort det nødvendigt at foretage visse ændringer i de arbejder, der var fastsat i forbindelse med projekt I/16/90. Det sagsøgende selskab præciserede, at det var overbevist om, at det havde overholdt de opstillede mål og havde valgt de bedst mulige løsninger, men at denne omstændighed og ønsket om hurtigt at nå de ønskede resultater uheldigvis havde medført, at selskabet havde glemt, at det forinden skulle have underrettet ministeriet om de foretagne ændringer, hvilket var en væsentlig hindring for, at sagen kunne afsluttes. Sagsøgeren fandt dog, at set under ét var projekt I/16/90 ikke blevet ændret væsentligt, bortset fra, at bassinerne til intensivt opdræt var blevet placeret og udformet anderledes.
- 4 Det sagsøgende selskab, som således erklærede, at det var klar over, men først efter at arbejderne var afsluttet, at det ikke havde overholdt kravet om, at det skulle give meddelelse om ændringerne, inden de blev foretaget, anmodede ministeriet og, om fornødent, Kommissionen, om at foretage en teknisk undersøgelse af de udførte ændringer med henblik på at fastslå, at de var rimelige, og at de valgte løsninger var nødvendige og hensigtsmæssige. Sagsøgeren anførte nærmere, at alle de omhandlede ændringer fremgik og var omfattet af det tillægsprojekt (I/100/94), som var godkendt som berettiget til fællesskabsstøtte ved beslutning K(94) 1531/99.
- 5 Efter at have foretaget en kontrol af, hvorledes arbejderne var blevet afsluttet, tilstillede ministeriet den 3. juni 1995 sagsøgeren en attest om udført kontrol med

arbejdernes endelige udformning, der var udfærdiget den 24. maj 1995. Efter ministeriets opfattelse havde sagsøgeren foretaget yderligere ændringer i forhold til dem, som bygge- og anlægsmyndighederne havde fastslået. Ifølge ministeriet skulle sagsøgeren derfor i medfør af de gældende fællesskabsretlige bestemmelser have ansøgt om tilladelse til at foretage de nævnte ændringer.

- 6 Ministeriet nedsatte de udgifter, der i projektets endelige udformning var støtteberettigede, til 1 049 556 101 ITL. Da de udgifter, der allerede var anerkendt som støtteberettigede, da de første arbejder blev indledt, udgjorde 857 794 000 ITL, androg de samlede udgifter, der var anerkendt som støtteberettigede, herefter ifølge ministeriet 1 907 350 101 ITL, dvs. ca. 69,13% af de støtteberettigede udgifter til det projekt, som Kommissionen oprindeligt havde godkendt.
- 7 I henhold til en endelig betalingsordre, som blev udstedt den 5. juli 1995, udbetalte Kommissionen sagsøgeren et saldobeløb på 419 822 440 ITL. Den samlede fællesskabsstøtte til de arbejder, som Kommissionen på grundlag af attesten anså for at være i overensstemmelse med det oprindeligt godkendte projekt, blev således nedsat fra 1 103 646 181 ITL til 762 940 040 ITL.
- 8 Som svar på anmodningen fra de nationale myndigheder tilstillede Kommissionen dem sine bemærkninger ved telex nr. 12 497 af 27. oktober 1995. Kommissionen anførte heri, at den på grundlag af de til rådighed værende oplysninger ikke fandt det fornødent at tage den fremgangsmåde, ministeriet have fulgt med henblik på at afslutte projekt nr. I/16/90, op til fornyet vurdering.
- 9 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 1. december 1995 anlagde sagsøgeren sag med påstand dels om annullation af telex nr. 12 497, dels om erstatning for det tab, sagsøgeren hævdede at have lidt som følge af den nævnte retsakt. Retten afsagde dom den 7. november 1997 (sag T-218/95, Le Canne mod Kommissionen, Sml. II, s. 2055).

- 10 Ved dom af 5. oktober 1999 (sag C-10/98 P, Le Canne mod Kommissionen, Sml. I, s. 6831) ophævede Domstolen Rettens dom i sagen Le Canne mod Kommissionen og fastslog, at Kommissionens telex af 27. oktober 1995 var ugyldigt som følge af, at der ikke var fulgt den procedure, der er fastsat i artikel 44, stk. 1, og artikel 47 i Rådets forordning (EØF) nr. 4028/86 af 18. december 1986 om fællesskabsforanstaltninger til forbedring af fiskeri- og akvakulturstrukturerne (EFT L 376, s. 7) og i artikel 7 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1116/88 af 20. april 1988 om gennemførelsesbestemmelser til beslutninger om støtte til projekter vedrørende fællesskabsforanstaltninger til forbedring og tilpasning af fiskeri- og akvakulturstrukturerne samt til indretning af beskyttede havområder (EFT L 112, s. 1).
- 11 Til opfyldelse af Domstolens dom i sagen Le Canne mod Kommissionen vedtog Kommissionen en ny beslutning, K(2000) 1754 af 11. juli 2000 (herefter »den anfægtede beslutning«), hvorved Kommissionen nedsatte den i beslutning K(90) 1923/99 af 30. oktober 1990 fastsatte maksimale støtte på 1 103 646 181 ITL med 340 706 141 ITL.
- 12 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 14. september 2000 har sagsøgeren i medfør af artikel 230, stk. 4, EF anlagt sag med påstand om annullation af den anfægtede beslutning.
- 13 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor samme dag har sagsøgeren fremsat denne begæring med påstand om udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede beslutning og om, at der om fornødent foreskrives foreløbige forholdsregler med henblik på at undgå, at den forsinkede udbetaling af den omtvistede støtte kan have uoprettelige følger. Sagsøgeren har samtidig erklæret sig rede til at stille sikkerhed, f.eks. i form af en bankgaranti, jf. artikel 107, stk. 2, i Rettens procesreglement, for det pågældende beløb og på de nærmere vilkår, som Retten måtte finde passende i den foreliggende sag.

- 14 Den 27. september 2000 er Kommissionen fremkommet med sine bemærkninger til begæringen om foreløbige forholdsregler.
- 15 Parterne har afgivet mundtlige indlæg den 24. oktober 2000. Ved afslutningen af retsmødet besluttede Retten at give det sagsøgende selskab en frist på to uger til at indlevere yderligere dokumenter, herunder selskabets reviderede årsregnskaber for de sidste fem år.
- 16 Den 6. november 2000 har sagsøgeren indleveret årsregnskaberne for 1995-1999, bankkontoudtog samt en skrivelse med angivelse af, hvilke dokumenter der er indleveret.
- 17 Den 22. november 2000 er Kommissionen fremkommet med bemærkninger til de dokumenter, sagsøgeren har indleveret.

Retlige bemærkninger

- 18 I henhold til artikel 242 EF og 243 EF, jf. artikel 4 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1), som ændret ved Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 (EFT L 144, s. 21), kan Retten, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.

- 19 Det bestemmes i artikel 104, stk. 2, i Rettens procesreglement, at begæringer om foreløbige forholdsregler skal angive de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at de begærede forholdsregler umiddelbart forekommer berettigede (*fumus boni juris*). Disse betingelser er kumulative, således at en begæring om udsættelse af gennemførelsen ikke kan tages til følge, når en af betingelserne ikke er opfyldt (jf. kendelse afsagt af Rettens præsident den 10.2.1999, sag T-211/98 R, Willeme mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 15, og II, s. 57, præmis 18).
- 20 I den foreliggende sag skal der tages stilling til betingelsen om uopsættelighed.

Parternes argumenter

- 21 Sagsøgeren har med henvisning til Domstolens dom af 30. juni 1992 (sag C-47/91, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 4145) anført, at en forsinket udbetaling af støtte altid vil have uoprettelige følger for den støttemodtagende virksomhed.
- 22 Sagsøgeren har tilføjet, at den omstændighed, at saldobeløbet for den ydede støtte ikke er indgået inden for de sidste fem år, risikerer at have alvorlige og uoprettelige følger for det sagsøgende selskabs interesser og økonomiske situation, idet selskabet, som var sikker på at få udbetalt den ydede støtte, havde udarbejdet sine budgetter. Sagsøgeren er derfor på nuværende tidspunkt økonomisk svækket.
- 23 I retsmødet understregede det sagsøgende selskab, at det i de to seneste regnskabsår havde haft et tab på ca. 2 000 000 000 ITL, og at det i henhold til den italienske lov om civil retspleje derfor havde måttet nedsætte selskabskapitalen fra 2 963 000 000 ITL til 961 000 000 ITL. Ifølge selskabet må det derfor med samme sandsynlighed forventes, at det også i indeværende år vil få et tab på

1 000 000 000 ITL, hvilket medfører, at selskabet risikerer at blive erklæret konkurs.

- 24 Ifølge de dokumenter, det sagsøgende selskab har fremlagt, er selskabet i økonomisk henseende meget svagt. Fra det regnskabsår, som fulgte efter regnskabsåret 1995, hvor den omtvistede støtte skulle udbetales, er selskabets kortfristede gæld således steget med et beløb, der stort set svarer til den sidste tranche af EF-støtten og af den nationale støtte, og disse gældsforpligtelser er ikke blevet mindre siden. Det sagsøgende selskab er nu uden egne finansielle midler. Selskabet har ifølge sine egne oplysninger en langfristet gæld på 4 556 002 880 ITL til virksomheden Giradello SpA, der udfører de arbejder, den omtvistede støtte vedrører, og set ud fra synspunktet økonomisk overlevelse er selskabet derfor i vidt omfang afhængigt af den nationale støtte og af fællesskabsstøtten. Enhver yderligere forsinkelse med hensyn til udbetalingen af de to former for støtte vil medføre bankomkostninger, som sagsøgeren vil have vanskeligt ved at betale.
- 25 Det sagsøgende selskab har understreget, at som følge af, at den omtvistede støtte ikke er blevet udbetalt, har selskabet siden 1996 permanent bevæget sig på grænsen af sine kreditmuligheder, ligesom nye gældsforpligtelser eller uforudsete udgifter kan medføre, at det uopretteligt bliver insolvent. Der er ingen tvivl om, at udbetalingen af den sidste tranche på 596 000 000 ITL, dvs. cirka 308 000 EUR, i form af fællesskabsstøtte og national støtte, næsten fuldt ud vil udligne overtrækket på selskabets bankkonti og åbne mulighed for, at selskabet på ny kan drive virksomhed.
- 26 Sagsøgeren har tilføjet, at Retten ikke kan afvise at foreskrive den begærede foreløbige forholdsregel med henvisning til, at det sagsøgende selskab eller dets anpartshavere har erklæret, at de vil stille sikkerhed på trods af selskabets betydelige gældsforpligtelser. Henset til procesreglementets artikel 107, stk. 2, hvorefter fuldbyrdelsen af en kendelse om foreløbige forholdsregler kan gøres betinget af, at den part, der har fremsat begæringen, stiller sikkerhed, indebærer betingelsen med hensyn til, at tabet skal være alvorligt og uopretteligt, ikke nødvendigvis, at — i modsætning til Rettens seneste praksis — virksomhedens gældsforpligtelser skal være så betydelige, at de fører selskabet ud i konkurs, men

derimod, at de skal kunne åbne mulighed for, at selskabet fortsat kan stille sikkerhed, om ikke i kontanter, så i det mindste i form af en bankgaranti.

- 27 Det sagsøgende selskab har i den forbindelse præciseret, at dets tilbud om at stille sikkerhed, f.eks. i form af en bankgaranti, forudsætter, at anpartshaverne stiller en modgaranti.
- 28 Ifølge sagsøgeren er betingelsen om uopsættelighed således opfyldt i den foreliggende sag.
- 29 Kommissionen har indledningsvis anført, at de beløb, den italienske stat har udbetalt, er en direkte følge af en beslutning fra den italienske stat og ikke af en beslutning fra Kommissionen, og at det derfor kun er den omtvistede del af den støtte, som Kommissionen kunne udbetale til sagsøgeren på grundlag af det maksimumsbeløb, der er fastsat i beslutningen, der er relevant, dvs. 340 706 141 ITL.
- 30 Kommissionen har tilføjet, at en eventuel udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede beslutning ikke medfører, at Kommissionen er forpligtet til at udbetale hele det maksimumsbeløb, der er fastsat i beslutningen, idet den anfægtede beslutning reelt er en negativ beslutning. Begæringen om udsættelse af gennemførelsen kan således ikke få de virkninger, sagsøgeren håber.
- 31 Kommissionen har endelig med hensyn til den dokumentation, sagsøgeren har fremlagt, anført, at den ikke beviser, at manglende udbetaling af saldobeløbet af den fællesskabsstøtte, der oprindeligt var fastsat, vil medføre, at det sagsøgende selskab bliver insolvent. Kommissionen har herved understreget, at sagsøgeren ikke har fremlagt nogen regnskabsdokumenter, der er revideret af en uvildig revisor, og hvorved det godtgøres, at et sådant resultat er nært forestående.

Rettens bemærkninger

- 32 Det fremgår af fast retspraksis, at spørgsmålet om, hvorvidt uopsættelighedsbetingelsen i forbindelse med en begæring om foreløbige forholdsregler er opfyldt, skal vurderes på baggrund af nødvendigheden af, at der træffes en foreløbig afgørelse for at undgå, at den begærende part udsættes for et alvorligt og uopretteligt tab. Den, der indgiver begæringen om udsættelse af gennemførelsen, skal dokumentere ikke at kunne afvente afgørelsen i hovedsagen uden at blive påført et sådant tab (jf. kendelser afsagt af Rettens præsident den 15.7.1998, sag T-73/98 R, Prayon-Rupel mod Kommissionen, Sml. II, s. 2769, præmis 36, og den 20.7.2000, sag T-169/00 R, Esedra mod Kommissionen, Sml. II, s. 2951, præmis 43, og kendelse afsagt af Domstolens præsident den 12.10.2000, sag C-278/00 R, Grækenland mod Kommissionen, Sml. I, s. 8787, præmis 14).
- 33 For så vidt angår følgerne af en forsinket udbetaling af saldobeløbet af støtten bemærkes, at enhver kommissionsbeslutning, hvorved en støtte nedsættes, er et indgreb i rettighederne for de personer, der betragtes som støttemodtagere, og et sådant indgreb kan ikke i sig selv antages at udgøre et alvorligt og uopretteligt tab, uanset en konkret vurdering af grovheden og uopretteligheden med hensyn til det i det enkelte tilfælde hævdede indgreb (jf. i samme retning kendelsen i sagen Grækenland mod Kommissionen, præmis 21).
- 34 Selv om det med henblik på at godtgøre, at der foreligger et alvorligt og uopretteligt tab, ikke er nødvendigt, at det godtgøres med absolut vished, at tabet indtræder, idet det er tilstrækkeligt, at tabet er forudseeligt med en tilstrækkelig grad af sandsynlighed, skal sagsøgerne dog fortsat føre bevis for de faktiske omstændigheder, der begrunder, at der er udsigt til et sådant alvorligt og uopretteligt tab (jf. kendelse afsagt af Domstolens præsident den 14.12.1999, sag

C-335/99 P (R), HFB m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 8705, præmis 67, og kendelsen i sagen Grækenland mod Kommissionen, præmis 15).

- 35 Som også Kommissionen har understreget, må det i den forbindelse fastslås, at sagsøgeren ikke har fremlagt noget dokument, der er affattet af en uvildig sagkyndig, og hvoraf det fremgår, at det sagsøgende selskab befinder sig i en situation, hvor dets eksistens er truet. Med hensyn til indholdet af de dokumenter, sagsøgeren har fremlagt, bemærkes, at de ikke giver holdepunkter for, at der er udsigt til et alvorligt og uopretteligt tab. Det fremgår således af det sagsøgende selskabs årsregnskaber pr. 31. december 1998 og 31. december 1999, at selskabets samlede gældsforpligtelser androg henholdsvis 5 149 440 982 ITL og 5 446 735 091 ITL. En betydelig del af disse gældsforpligtelser, nemlig 4 624 282 800 ITL pr. 31. december 1999, dvs. 85%, består i gældsforpligtelser over for selskabets anpartshavere. Denne procentvise andel har ikke ændret sig i forhold til tallene pr. 31. december 1998. Hertil kommer, at de seneste talmæssige oplysninger vedrørende det sagsøgende selskabs nettoformue viser, at den pr. 31. december 1999 udgjorde 980 914 052 ITL, hvilket er væsentligt mere end gældsforpligtelserne over for de kreditorer, som ikke er anpartshavere i det sagsøgende selskab, nemlig 822 452 291 ITL, og også mere end selskabets kortfristede gældsforpligtelser, selv om det beløb, sagsøgeren har påberåbt sig, nemlig 890 732 211 ITL, lægges til grund i stedet for det beløb, der fremgår af årsregnskabet pr. 31. december 1999, dvs. 256 483 981 ITL.
- 36 I øvrigt bemærkes, at sagsøgeren blot har hævdet, at enhver uforudset udgift uopretteligt kan medføre selskabets insolvens. I retsmødet påpegede sagsøgeren, at såfremt resultatet for år 2000 svarer til resultatet i de to foregående år, hvor det sagsøgende selskab havde et tab på 1 000 000 000 ITL pr. år, vil selskabet gå konkurs.
- 37 Under disse omstændigheder må det fastslås, at det sagsøgende selskab ikke har godtgjort, at der er risiko for et alvorligt og uopretteligt tab som følge af nedsættelsen af den omtvistede støtte. Den risiko, sagsøgeren har påberåbt sig, er rent hypotetisk, idet den støttes på, at fremtidige og usikre begivenheder finder sted (jf. kendelse afsagt af Rettens præsident den 15.7.1994, sag T-239/94 R,

EISA mod Kommissionen, Sml. II, s. 703, præmis 20, og af 2.12.1994, sag T-322/94 R, Union Carbide mod Kommissionen, Sml. II, s. 1159, præmis 31).

- 38 Der er i øvrigt grund til at henvise til de oplysninger, som sagsøgeren bl.a. i retsmødet er fremkommet med, nemlig vedrørende selskabets anpartshavere. Det fremgår heraf, at det sagsøgende selskab er et anpartsselskab, der drives på familiemæssigt grundlag. Anpartshaverne er Gino Giradello, som har 50% af selskabskapitalen, og byggefirmaet Società Giradello SpA, som har de øvrige 50% af selskabskapitalen, og hvor Franco Giradello er eneadministrerende direktør. Sidstnævnte virksomhed tilhører den samme familie. Det sagsøgende selskab tilhører således fuldt ud familien Giradello, som også er selskabets største kreditor, således som det fremgår af præmis 35.
- 39 Det må herved fremhæves, at i forbindelse med undersøgelsen af det sagsøgende selskabs økonomiske levedygtighed kan vurderingen af selskabets økonomiske situation foretages under hensyntagen til bl.a. de karakteristiske træk ved den koncern, som selskabet er en del af i kraft af sin aktionærkreds (jf. kendelse afsagt af Domstolens præsident den 7.3.1995, sag C-12/95 P, Transacciones Marítimas m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 467, præmis 12, kendelser afsagt af Rettens præsident den 4.6.1996, sag T-18/96 R, SCK og FNK mod Kommissionen, Sml. II, s. 407, præmis 35, og den 10.12.1996, sag T-260/97 R, Camar mod Kommissionen og Rådet, Sml. II, s. 2357, præmis 50, kendelse afsagt af Domstolens præsident den 15.4.1998, sag C-43/98 P (R), Camar mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 1815, præmis 36, og kendelse afsagt af Rettens præsident den 30.6.1999, sag T-13/99 R, Pfizer Animal Health mod Rådet, Sml. II, s. 1961, præmis 155, stadfæstet ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 18.11.1999, sag C-329/99 P (R), Pfizer Animal Health m.fl. mod Kommissionen m.fl., Sml. I, s. 8343, præmis 67).
- 40 Dette synspunkt bygger på, at den berørte virksomheds objektive interesser ikke er selvstændige i forhold til interesserne for de personer, fysiske eller juridiske, som kontrollerer virksomheden, og at spørgsmålet om, hvorvidt den påståede skade er alvorlig og uoprettelig, skal afgøres i relation til den koncern, de pågældende personer udgør. Disse sammenfaldende interesser begrundes navnlig, at den berørte virksomheds interesse i at overleve ikke vurderes uafhængigt i forhold til den interesse, de virksomheder, der kontrollerer den, har i dens fortsatte beståen.

- 41 Ligesom tabet for en sammenslutning af virksomheder kan vurderes under hensyntagen til medlemmernes økonomiske situation, når sammenslutningens objektive interesser ikke er selvstændige i forhold til interesserne for de virksomheder, der er medlemmer af den (jf. kendelse afsagt af Domstolens præsident den 14.10.1996, sag C-268/96 P (R), SCK og FNK mod Kommissionen, Sml. I, s. 4971, præmis 35-38), skal der derfor i den foreliggende sag tages hensyn til den økonomiske situation for det sagsøgende selskabs anpartshavere.
- 42 Den omstændighed, at den, der som ejer af 50% af sagsøgerens selskabskapital, er en fysisk person, som ikke selv er en virksomhed, er således ikke relevant (jf. kendelsen afsagt af Domstolens præsident i sagen HFB m.fl. mod Kommissionen, præmis 64).
- 43 For så vidt angår den foreliggende sag må det fastslås, at sagsøgeren ikke er fremkommet med nogen oplysninger overhovedet vedrørende anpartshavernes økonomiske situation, på grundlag af hvilke det konkret kan afgøres, om de råder over tilstrækkelige midler til at varetage sagsøgerens interesser. Tværtimod fremgår det af oplysningerne i begæringen om foreløbige forholdsregler og af de oplysninger, sagsøgeren er fremkommet med i retsmødet (jf. ovenfor i præmis 13 og 27), at ejerne af den sagsøgende virksomhed kan stille en eventuel modgaranti.
- 44 Det sagsøgende selskab findes herefter ikke at have bevist, at det vil lide et alvorligt og uopretteligt tab, såfremt de begærede foreløbige forholdsregler ikke foreskrives.
- 45 Begæringen om foreløbige forholdsregler tages derfor ikke til følge, hvorved det er ufornuddent at tage stilling til, om de øvrige betingelser for, at gennemførelsen udsættes, er opfyldt.

Af disse grunde
bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

- 1) **Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.**
- 2) **Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.**

Således bestemt i Luxembourg den 15. januar 2001.

H. Jung
Justitssekretær

B. Vesterdorf
Præsident